

**Pelle Voigt (SF):**

Det sidste er jeg ganske enig med ministeren i. Det virker jo også besynderligt, at når de kommer med en række forslag til at forbedre de i forvejen meget vanskelige samarbejdsforhold, som kun varetages af 2 menesker, så er civilforsvarsstyrelsens svar at afskedige den ene talsmand, sådan at arbejdet, som bl.a. omfatter denne dialog med styrelsen, bliver endnu vanskeligere.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om jeg skal forstå de svar, jeg har fået her i dag, på den måde, at hvis civilforsvarsstyrelsen fastholder denne besparelse – som ikke er nogen besparelse, men simpelt hen en beslutning om at fjerne en bladredaktør og en central talsmand og ikke en, der sidder et eller andet sted på en kaserne – så vil ministeren ikke gribe ind. Kan jeg følgelig forstå ministerens svar sådan, at hvis man vil gøre noget for at få ordentlige forhold, for at få genoprettet nogenlunde rimelige demokratiske tilstande i civilforsvaret på dette område, så er man altså nødt til at tage et politisk initiativ og tvinge ministeren til at omgøre beslutningen?

**Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):**

Nu er det altså ikke min beslutning, men civilforsvarsstyrelsens, som skal forvalte de penge, som bevilges den. Det vil jeg gerne gøre opmærksom på.

Jeg har lagt vægt på, at man måske kunne forbedre samarbejdet mellem civilforsvarsstyrelsen og de unge værnepligtige. Det dårlige samarbejde kunne være en af grundene til, at man bl.a. på dette møde har snakket forbi hinanden. Det vil jeg gerne sætte streg under. Det tror jeg kan have været tilfældet, og derfor lægger jeg vægt på, at der måske kunne blive nogle tættere kontakter mellem parterne. Det er i hvert tilfælde altid godt.

Jeg vil om det konkrete spørgsmål sige – det har jeg nu sagt nogle gange – at jeg ikke ønsker at gribe ind, hvis civilforsvarsstyrelsen fastholder, at det er den rigtige måde. Det vil jeg ikke gøre, idet der stadig vil være lejlighed til for de civile værnepligtige på almindelig vis at ytre sig, hvis de vil gøre det stykke arbejde at få deres blad ud, bare på en anden måde. Det er der ingen der har nægtet dem mulighed for.

Hermed sluttede spørgsmålet.

**Spm. nr. S 1102**

9) Til *indenrigsministeren* af:

**Poulsgaard (FP):**

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at bremse de strejker, der finder sted på københavnske hospitaler, og for at hindre, at de vil finde sted i fremtiden?«

**Skriftlig begrundelse**

Det er både forkasteligt og uholdbart, at få og ofte små personalegrupper inden for sygehusvæsenet kan blokere for patientbehandlingen.

Fremskridtspartiet har tidligere fremsat lovforslag om forbud mod arbejdsstandsninger på sygehuse og plejehjem, og ministeren burde måske overveje, om det ikke er i den retning, man skulle gå for at komme det uvæsen til livs, der hedder strejker på sygehuse.

**Poulsgaard (FP):**

Den 28. april 1983 har jeg stillet dette spørgsmål:

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at bremse de strejker, der finder sted på københavnske hospitaler, og for at hindre, at de vil finde sted i fremtiden?«

Det sidste er jo også vigtigt.

Vi ved, at den venstrefløj, vi har i dette land, og som tordner i 1. maj-taler mod nedskæringer og nedskæringer og asocial politik, altid vil puste til ilden. Vi har hidtil haft nogle velfungerende hospitaler, vi med rette kunne være stolte af, og de, der blev indlagt, kunne være sikre på, at de fik en anstændig behandling. Vi kan simpelt hen ikke byde befolkningen, at små pressionsgrupper stadig væk kan lamme hospitalsarbejdet. Derfor håber vi, at ministeren vil tage seriøst på dette problem og tage nogle initiativer, så vi undgår strejker, også i fremtiden.

**Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):**

Jeg er helt enig med hr. Poulsgaard i, at arbejdsstandsninger på sygehuse har særdeles ulykkelige virkninger, fordi det naturligvis let kan komme til at ramme sagesløse, nemlig patienterne. Så vi er enige i udgangspunktet, at det er fantastisk uheldigt, at disse arbejdsnedlæggelser finder sted.